Foto links:
Olav geschilderd in 1972 door de Vlaamse kunstenaar *Ludo Laagland*.
Meer over deze kunstenaar in de bijlage

Olav *van* Heesch

Surrealistische Kus

De 50 beste gedichten van
Olav van Heesch tussen 1988 en 2025

Gedichtenbundel, Antwerpen, 2025

Originele Boektitel:

"Olav van Heesch, Surrealistische Kus.
De 50 beste gedichten van Olav van Heesch tussen 1988 en 2025"
Gedichtenbundel, Antwerpen, 2025

Idee, foto´s en realisatie door:
Ph.D. Eisfeld, Antwerpen, 2025

Copyright ©:
Olav van Heesch & Ph.D. Eisfeld 2025

Printed in Germany
All rights reserved, 2025 © by the author

Inhoudstafel

7	Voorwoord	
9	Dankwoord	
11	Te Lyon, zomer 2018	(juni 2023)
13	Wierook	(juni 2022)
15	Ik was weer alleen	(nov. 2022)
17	Surrealistische Kus	(okt. 2022)
19	Wintergedachten	(okt. 2022)
21	Winter	(okt. 1988)
23	Brief	(1988)
25	Brief: vervolg	(1988)
27	Zomeravond in de regen	(2005)
29	Sandy staat in de regen	(juni 2022)
31	Op een morgen kwam ik je tegen	(eind jaren 1990)
33	Die zonderlinge druppel	(1988)
35	Toen ik je voor het eerst zag	(begin jaren 1990)
37	Tijd voor verandering	(april 2022)
39	Tijd voor verandering: vervolg	(april 2022)
41	Vandaag ben ik klein	(aug. 2023)
43	Dichters van de dood	(jan. 2024)
45	Neen, ik neem geen afscheid	(jan. 2022)
47	Hey Guy	(febr. 2024)
49	Alles op	(febr. 2024)
51	De bolle buik van Anouchka	(febr. 2024)
53	De terugkomst (liefdesverklaring)	(jan. 2023)
55	De Popster	(mei 2023)
57	De Geconditioneerde Dichter	(mei 2023)
59	De Professor	(jan. 2023)
61	Tekortgeschoten	(jan. 2023)

Inhoudstafel

63	Dampend kopje koffie	(begin jaren 1990)
65	Vijand	(aug. 2024)
67	Vaker	(aug. 2024)
69	Het Grote Verdriet	(jan. 2022)
71	Hypochonder	(april 2022)
73	Tot de Ochtend Kwam	(begin jaren 1990)
75	De Verdronken Zielen	(juni 2023)
77	Afscheid aan mijn Muze	(febr. 2023)
79	Het Telefoontje	(maart 2023)
81	Afscheid aan mijn Muze (deel 2)	(juni 2023)
83	De Zee der Vrijheid	(aug. 2023)
85	De Vriendenregelaar	(mei 2023)
87	Grafsteenpijn	(2005)
89	Kerst	(1988)
91	God is met mij Begaan	(1988)
93	Hier ben ik weer, Evelyn	(2010)
95	Mijn buurvrouw en ik	(mei 2023)
97	Ik zie jouw borsten in de zee	(sept. 2022)
99	De eenjarige psychiater	(juni 2023)
101	De Toekomstman	(mei 2023)
103	Kontje van de dag	(febr. 2024)
105	Zondagochtend in Mont des Pins	(dec. 2022)
107	In de straten en boulevards van Marseille	(juni 2024)
109	De kerstboom, of de nare psychiater	(jan. 2025)
111	Wish You Were Gone	(jan. 2025)
113	Vallen en Opstaan	(febr. 2025)
114	Appendix	

Voorwoord

Olav van Heesch is geboren te Antwerpen op 29 augustus 1965. Hij begon met het schrijven van gedichten op zijn 15de in 1980. Later studeerde hij geschiedenis aan de universiteit van Gent. Hij werd psychisch kwetsbaar en hier schrijft hij ook over in zijn gedichten. Later woonde hij weer in zijn vertrouwde Berchem (te Antwerpen), waar hij ook school liep. Hij was opstandig en moest van school veranderen. Toen belandde hij op het internaat in Westmalle, waar hij begon met het schrijven van gedichten.

Weer kon hij er niet aarden en verhuisde naar het Sint-Gabriëlcollege in Boechout. Nu woont hij weer bijna 20 jaar in Berchem, waar hij gelukkig was als kind en naar de jeugdbeweging ging (KSA Sint-Stanislascollege); hij was er ook kapitein in het schoolvoetbalteam.

Tussen 2006 en 2021 had hij een writersblock toen hij zich te verdoofd voelde door de medicijnen om creatief te schrijven. Hij kwam terecht in de vzw Instuif Andante (voor psychisch kwetsbaren), waar hij een muze en een voorbije liefde vond. Dit inspireerde hem weer tot het schrijven van nieuwe gedichten.

Hij werd creatiever dan ooit tevoren. De meeste gedichten in deze bundel stammen dan ook uit de jaren 2022, 2023, 2024 en 2025.

BEN
REINILDE

Astrid

Sigrid

Heidi

Johan

Dankwoord

Eerst en vooral wil ik mijn moeder (Reinilde Buckinx, overleden in 2000) bedanken voor de gave van het schrijven van gedichten, waar zij ook zeer ijverig in was. Evenals het tekenen, waar in deze gedichtenbundel voorbeelden van te zien zijn. Ik wil ook graag mijn vader (Ben van Heesch, overleden in 2017) bedanken, om mij in te wijden in de kunsten, door ons overal mee te nemen naar kathedralen, kloosters, abdijen en musea in een groot deel van Europa, van Denemarken tot Sicilië.

Voorts wil ik graag mijn broer (Johan) en zusters (Heidi, Astrid en Sigrid) en al mijn fans en vrienden bedanken, om aandachtig naar mijn voordrachten te luisteren. Verder wil ik graag Miek Baert, verantwoordelijke van vzw Instuif Andante, bedanken, die mij de kans bood voor het eerst op te treden voor een publiek (nl. dat van mijn vrienden van Instuif). Ook bedank ik graag Gert Vanlerberghe en zijn Ballonnenvrees (gedichtenavonden) in Café Boekowski (o.l.v. Lucas) op het Zuid in Antwerpen, waar ik meerdere malen de kans kreeg mijn gedichten voor te dragen.

Ook wil ik graag mijn corrector Inge Heeren, echtgenote van mijn broer Johan, bedanken voor het punctuele verbeterwerk van deze gedichtenbundel.

Ten slotte, maar niet in het minst, wil ik mijn goede vriend en uitgever van deze gedichtenbundel, Ph. David Eisfeld, bedanken, die mij hierbij de kans gaf mijn eerste dichtbundel uit te brengen. En om de You Tube-filmpjes met mijn 27 beste gedichten tussen 1988 en 2024, nl. Olav van Heesch, een Vlaams Origineel, te filmen.

Te Lyon, zomer 2018

Op het grootste plein in Lyon,
waste een dakloze zich schaamteloos in de fontein,
als een "vergeet-me-niet."
De vijf euro die ik hem gaf,
moffelde hij weg,
alsof ik hem een papiertje had gegeven,
zonder adres, waar hij slapen zou die nacht,
onder het gesternte van de match: "FC Lyon-Milan."
Die dakloze leefde, alsof de zon doet wat ie kan,
en babbelde er lustig op los,
zich al wassend, op het grootste plein,
op Presque'ile te Lyon,
met Bert op de achtergrond.

Olav (juni 2023)

Wierook

Je gaf me wierook met rozengeur
van jouw magische lichaam.
Opgefleurd hierdoor, brak ik uit mijn omwalling,
en gaf je mijn onvergankelijkheid.
Maar tot mijn grote spijt, brak je de band in tweeën,
en zei je: 'jij zwemt in oeverloze zeeën,
jij bent zoals de albatros en de meeuwen,
eeuwig zwervend langs de oevers,
van de rozengeur, van de lichamen,
die je gedwee volgt
en verzamelt als theelichtjes.'

Olav (juni 2022)

Ik was weer alleen

ik voelde dat de tijd,
die ik winterswarm,
in de tuin van jouw ziel vertoefde,
vervallen was,
en dat het park, waarin ik droomde,
verwilderd was, tot een vriendschap,
die van ons een vreemde maakte,
en die ik niet herken,
zodat mijn bestemming verandert,
tot ik weer in jouw ogen keek en dacht:
'ik zal nog even blijven leven,
want ik wil graag in jouw verwilderd park,
waarin ik droomde, nog even een vreemde,
de wierook geven, die je me gaf in januari,
toen ik verloren was.'

Olav (nov. 2022)

Surrealistische Kus

Ik hield me niet aan mijn woord,
en toen ik weer ziek werd,
gooide ik jou overboord.
Ik verloor mijn alertheid
en zag je stilletjes bij me weggaan.
Jouw goedbedoelde zorg werkte verstikkend
en ik ging eronderdoor.
Een surrealistische kus geef je me,
door in mijn dromen terug te komen,
naar een vriend die jou verliet
als hij weer ziek werd.
Tot hij helemaal alleen en paranoia
weer dacht dat hij ten onder ging
en die elke dag weer opstaat,
alsof de zon nog schijnen zou,
in deze koude novemberdagen.

Olav (okt. 2022)

Wintergedachten

Ik voelde de koude naderen
en verzamelde drie warme truien,
die de wind,
- en tussen de regenbuien door,
  en bedekt met wolken,
  net als de fiere wimpers
  van mijn zieke ziel,
-tegenhielden,
zodat ik in de winter niet ten onder ging,
met een eenzame ziel, bedekt door wolken.
Al gaf ik jou mijn woord terug;
er was enkel een gebroken brug,
tussen jou en mij.
En zo begon dan de koude winter,
en die komt nu wel heel dichtbij.

Olav (okt. 2022)

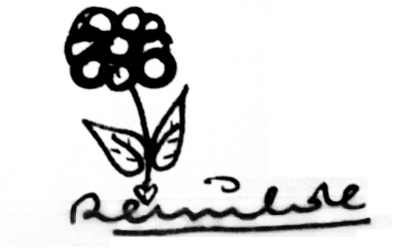

Winter

witte zwanen hoog in de lucht,
vliegen naar verre landen,
maar die koude, kale boom,
die blijft hier en versiert
de dingen bij het water.

hij ligt aan banden,
maar heeft een droom;
een droom van groen, warmte,
zomer en zucht:
'ach, was het maar later.'

Olav (Gent, 1988)

Brief

De laatste tijd zweven mijn gevoelens
als een toonladder op het water
van Chopin's études.
Vroeger verlangde ik naar dat donker november,
goed voor wat gedichten.
Vandaag zie ik dat niet meer zo;
november is koud en eenzaam,
gelukkig, het is bijna voorbij.
Was ik vandaag een golf op het water,
dan liet ik me gaan,
op bevel van de wind,
mee naar verre landen.
Liefst met wat liefde,
dan glij ik niet meer
over eindes en verlangens.
Weet je nog? Vroeger was je hier.
Nu ben je een verre vriend die schrijft.

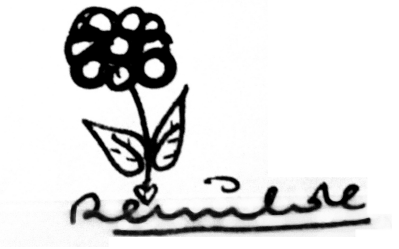

(Brief: vervolg)

Soms ben ik warm, maar vandaag is het koud en stil.
Maar de mensen zijn lief en de dingen liever;
lief, nou ja, ach, lief zijn voor elkaar,
is als een deken in het duister
van een koude novemberdag.

Olav (Gent, 1988)

Reinilde Dinsdag 5 Juli 1988 REGEN

Zomeravond in de Regen

(inspiratie in de tuin van m'n vader)

Zoals in de tuin van Giverny,
in september, als de regen valt,
zit ik hier onder de beschutting,
tot de avond valt.
De schuine, groene boom,
als een Pissarro, in het midden,
verlicht de tuin.
Wanneer de boom daarnaast,
zijn bladeren verliest,
vele maanden hier vandaan,
dan pas zal ik verder gaan,
omdat ik hier wil blijven,
tot de komst van de volgende maan.

Olav (2005)

Sandy staat in de regen

Het is zomer en de avond valt.
Sandy staat in de regen,
met haar tassen, en zelfgemaakte spullen
van Instuif Andante.
Spijtig van de regen,
maar ik kon niet met je mee;
we gingen naar een optreden
van Jan De Smet in Boechout.
We hopen dat de regen ophoudt,
want Sandy staat in de regen.

Olav (juni 2022)

Op een morgen kwam ik je tegen

op een morgen kwam ik je tegen,
met je haren kletsnat,
van de wind en de regen,
toen ik je zei, terwijl jij zat:
'wat ik je geef, is wat ik voel,
en wat ik neem, is het ogenblik,
waarop jij of ik, door kleuren verblind,
dat vallende blad enig vinden.'
en jij lachte, en de wind
droogde de druppels op je neus.
die morgen ben ik weggegaan,
zonder zorgen, zonder reden,
en droeg de dingen die we samen deden,
naar tuinen en oorden,
waar bloemen bloemen worden,
en het gras over je slapen heen,
met je haren speelde:
is wat ik die dag zag,
ooit, nu alleen of geweest?

Olav (eind jaren 1990)

Die Zonderlinge Druppel

Als ik een wens voor jou had,
dan was het, dat wanneer ze opstaat,
de zon jouw haren streelt
en een druppel wonderdauw
je theekop afdaalt en valt,
zodat wanneer je ze opent,
je vuist zich balt,
en dat wanneer je niet slapen kan,
op bliksemslag in maneschijn,
honderdduizend heerlijk geurende
bloemen zingen,
op Liesbeth's jarig zijn.

Olav (Gent, 1988)

Toen ik je voor het eerst zag

Toen ik je voor het eerst zag,
droeg je lichtblauw jeans.
Je zomerjasje hing losjes,
en tot halverwege de dijen.
Je was jong, en zacht leunde je
tegen m'n schouder aan.
'We hebben elkaar daarnet ontmoet'.
Zoals een vogel, zonder vragen,
de vleugels vrijuit,
omhelsden we de halzen,
en legden ons languit,
op broze aarde.
Liefkozend,
sieraden ruilend,
en licht bevend;
gedroogde bloemen vlechtend.

Olav (begin jaren 1990)

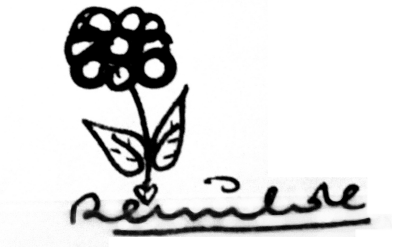

Tijd voor Verandering
(voor Barbara)

Eens was alles anders.
Ik hield van zachte handen en tedere borsten,
maar toen ik je vasthield, werd alles anders.
Jouw ogen keken over mijn schouder heen
en plots keek je recht in mijn ogen,
die jouw lichaam veroverden in een kwinkslag.
Maar toen je neerlag, veranderden we
van een liefdesdroom in een wilde,
oncontroleerbare en nachtelijke uithoudingsslag,
die ons veranderde in een nieuwe gedachtegang,
toen we samen kwamen,
en ons nooit meer aan elkaar overgaven,
tot de ochtend onze onenightstand,
bij het ontbijt, in een andere ziel deed ontwaken;
forever tesamen voor één nacht.
En toen ik je naar de trein bracht,
wuifde je voor een laatste keer,
maar ik dacht: ik zie jou nooit meer.

Tijd voor verandering
(vervolg)

Maar gelukkig schreef je me een brief,
waarin ik las, dat je me liefhad die nacht,
en dus was die verandering toch volbracht,
tot een herinnering die tot vandaag
een lach in mij heeft gebracht;
een gelukkige lach, die ik koester tot in mijn graf.
En als het van jou even mag,
leg ik mij nog één keer naast jou neer,
voor een laatste keer.
En als je uit Dresden kan ontsnappen,
dan geef ik je mijn zachte handen,
om jouw huid weer schoon te wassen.
En zul je mij verrassen in een kwinkslag,
tot ik weer in je armen viel.
Maar dat laatste heeft nooit mogen zijn, jammer.
De onenightstand was voorgoed voorbij.
Maar het was machtig voor mij geweest,
die ene keer in Dresden in september 1989:
een ongedwongen liefdesfeest,
zonder zorgen.

Olav (april 2022)

Vandaag ben ik klein

Soms voel ik mij klein,
als ik alles kwijt ben:
mijn lief, mijn spullen,
gewoon mezelf kwijt ben.
Dan zoek ik jou,
voor gevoel en inspiratie,
mijn muze, waar ik van hou,
als ik triestig ben,
omdat ik doodga.
Terwijl ik weet, dat jij dat weet,
wat ik niet weet.
Dus zeg ik nu vaarwel,
want ik verlies mezelf meer en meer,
en op een dag, ben ik er niet meer,
en dan zeg ik tegen Suzy, 'Sandy'
en omgekeerd.
Klein als ik ben, word ik het nooit meer;
die lieve, kleine jongen van weleer.
Want nu ben ik die onherkenbare meneer,
die voorover viel,
met een kleine ziel
en doodging,
lang voor hij stierf.

Olav (aug. 2023)

Dichters van de Dood

Dichter kwam je bij,
dichter bij de dood:
dichters van de dood.
Weer kwam je met een afscheid,
zonder spijt.
Maar om je tranen te kunnen bedwingen,
moet je dan wel doorzingen,
al is je lied dan uit;
dichters van de dood.
Weer komt hij dichterbij,
dichter bij je kleine ziel,
die voorover viel,
zodat je klotste op de rotsen
van vergankelijkheid.
Dichters van het einde,
hebben in zich,
het leven van vlak voor de dood:
dichters van de dood.

Olav (jan. 2024)

1987

Neen, ik neem geen afscheid

neen, ik neem geen afscheid,
ik zeg ook geen vaarwel,
want morgen ben ik er heus nog wel.
En mocht het dan plots toch gebeuren,
dat ik er niet meer ben,
dan is dat niet zo erg,
dan is er geen spijt.
En ik wil geen tranen
aan mijn grafzerk,
het is maar een afscheid.
Maar ik weet wel,
afscheid doet zeer voor wie achterblijft,
dus heb ik een goed idee:
ik leef gewoon verder met jullie mee.

Olav (jan. 2022)

Hey Guy

In het praatcafé van Instuif Andante,
kwam ik je tegen.
Teder liep je achteraan,
en verraste ons in de regen, toen ik dacht:
'Guy wordt naar de kook gebracht,
met de taxi, want anders ging het niet meer'.
Maar na jaren met Instuif,
leerden we je wat beter kennen,
en wat ik van je wist,
is dat appelkers je keel opfrist,
en dat we jaren na deze dag
nog aan jou zullen denken,
zonder je te hebben gemist,
want jouw sporen zullen in Instuif,
nooit worden gewist.

Olav (febr. 2024)

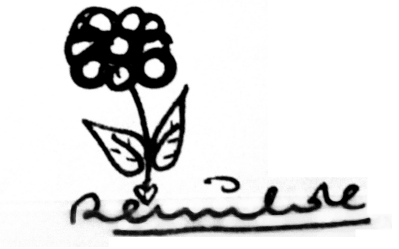

Alles Op

Je kleedt je weer voor mij aan,
en kijkt me verbaasd aan,
met volle ogen.
Ik geef je alles wat ik heb,
maar vandaag is alles op.
Alles is leeg;
leeg als mijn naakte brein,
waar een stuk uit mankeert,
dat me niet dolen doet in de tuin,
maar me wel tot stilstand brengt
in de volle kruin.
Morgen ben ik weer hier,
alvast dat hoop ik,
want de wilde wilg, die ik ben,
hield ik verborgen voor jou
in de stilte van de ochtendzon,
van een nieuwe dag.
Al is het met een half bewustzijn,
ik sta op en tuimel diep,
diep in het dal,
waar jij op mij zit te wachten,
tot onze zoenen, zich verzoenen,
met de ochtend die stilletjes kwam.

Olav (febr. 2024)

De bolle buik van Anouchka

je bolle buik verzoent zich
met de morgen,
waarin ik voor het eerst je borsten zag,
en ik je borsten streelde, zonder zorgen.
Toen ik je gedachten deelde,
al was het enkel in mijn verbeelding,
dat jij mijn kind droeg,
zonder je het vroeg,
en ik zag hoe mooi je was,
met je bolle buik
en je volle borsten,
waarin ik duik,
zonder zorgen.

Olav (febr. 2024)

De Terugkomst
(liefdesverklaring)

maanden na datum kwam je weer opdagen,
met je zachte, okeren salopette,
zag ik mijn dagen weer opklaren.
Omdat jij er was, Sanne;
de bloem van de avond,
tussen al dat schone goed,
en het streelde mijn gemoed,
en ik vloog weer door de dagen.
Naar tien februari, en dat is nu.
Geef ik je een Historia, over Byzantium,
het Oost-Romeinse Rijk in de middeleeuwen,
omdat jij geïnteresseerd bent in geschiedenis.
Je weet: ik vind jou terug, elke keer weer,
al moet ik maanden op jou wachten.
Je vernieuwde aanwezigheid vandaag,
doet mijn psychisch lijden verzachten,
en het speciale plekje in mijn hartje,
waar ik je steeds weer vind,
is gewoon, als een goede vriend.
Want jij bent jong,
en ik ben enkel een bewonderaar,
van je zwarte haar.
En jouw uniek gelaat,
is voor mij voldoende,
om weer maanden op jou te wachten.
Tot je ons weer komt verrassen,
in een salopette,
mooier dan een supernova.

Olav (jan. 2023)

De Popster

Die dichter werd groter en groter.
Nadat het succes hem toelachte,
had hij weer een nieuwe gedachte
en schreef het neer als boter:
een popster was geboren, met succes.
Maar hij gleed uit over een simpele les;
namelijk blijf nederig en van tevoren,
en blijf met je eigen voeten op de grond,
al zit je met je hoofd in de bomen,
anders verdrink je nog wel in die vondst,
met je popsterdromen.

Olav (mei 2023)

De Geconditioneerde Dichter

Die dichter dichtte, alsof hij vrij was,
te schrijven wat ie wilde.
Maar toen Facebook
zijn gedichtjes stilletjes dempte,
werd hij controversieel en doodgezwegen;
die deugnieterijen passen niet
bij de nieuwe normen,
dus bleef hij maar schrijven met de pen,
en had het lesje,
dat men hem had willen geven,
niet goed geleerd.
Hij was opstandig en losbandig,
en werd uiteindelijk dramatisch geconditioneerd,
maar de diagnose bleek uiteindelijk gewoon verkeerd.

Olav (mei 2023)

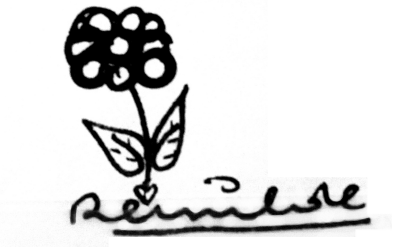

De Professor

Die professor was bijna van adel,
met zijn voorkeur voor kastelen,
kruisbeelden, kathedralen
en zilversmeden.
Maar hij moest zijn boeken terug delen,
die hij zat te stelen,
tot hij zich weer zat te vervelen,
moest hij wel terug, naar de bordelen.

Olav (jan. 2023)

Tekortgeschoten

En toen ik je met een klap,
de straat opzette
en jij, uren in de koude,
tot een jaartje bij een vriendin,
ben ik tekortgeschoten.

En weet je nog die andere
die je overboord gooide,
toen je weer ziek werd?
Toen ben ik tekortgeschoten.

En weet je nog,
dat door mijn hallucinogene
tunnelvision interpretaties,
jij als beste vriend,
ik jou ervan beschuldigde,
achter mijn rug
mijn wiet op te roken,
ben ik tekortgeschoten.

En toen ik je de zielloze noemde,
omdat je niets meer voelde aan het graf
van ons moeder en vader,
ben ik toen tekortgeschoten?

Ik denk van wel.

Olav (jan. 2023)

Dampend kopje koffie

dampend kopje koffie,
je waait wat mee met de wind;
je danst als het ware.
Rustend en rokend sigaretje,
meedraaiend met het stijve petje,
je lacht als het ware.
'Hey kopje, kom je,
of drink ik je leeg?'
'Ween je, dan laat ik je nog even.'

Olav (begin jaren 1990)

Vijand

De man met de berg kaas op zijn spaghetti,
dat was ik.
De man die schreef, maar niet meer las.
Spijtig, maar dat was ik.
De man die van niks wist,
en toch moedig door het leven ging.
Spijtig, maar dat was ik.
En de man die maar één vijand had.
Spijtig, maar dat was jij, die vijand.
De man die voorover boog en loog,
tot hij uit elkaar spatte,
zoals die boog die gespannen staat
en dan de ontlading kent
van een oude dwaas,
die klaarkomt in een vaas:
ra,ra, maar dat was jij.

Olav (aug. 2024)

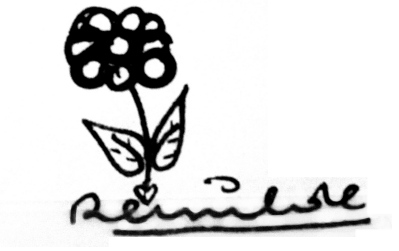

Vaker

Nu ik je niet meer vaak zie,
versomberen mijn gedachten,
tot ik je weer ontmoet.
En dan denk ik vaak terug aan de tijd,
dat ik gevangen was in de tuin van jouw ziel.
Tot ik weer voorover viel
en besefte welke oude randdebiel
hier om jouw gunsten smeekt.
Tot ik weer een liefdeslied voor jou schreef.
Dan gingen weer alle poorten open
en mocht ik van jou schrijven wat ik wilde.
Hoe vaak ik je vroeger ook zag,
ik spreek met ontzag
over jouw muzale gaven;
dank u, mijn muze,
voor de tedere ingevingen
die ik van jou kreeg
en die ik netjes voor jou neerschreef.

Olav (aug. 2024)

Het Grote Verdriet

Kwetsbaar zeg ik, ben ik niet.
Gekwetst of alleen, ben ik niet.
Verliefd, dacht ik niet te zijn.
Maar na één vraagje van haar,
bleek ik wel kwetsbaar;
kwetsbaarder dan een ijsblok
in een oceaan van verdriet;
neen, ik verlies me niet.
Ik ben alleen de weg kwijt.
Maar dat geeft niet,
want ik weet nog
hoe ze eruitziet.

Olav (jan. 2022)

Hypochonder

Ik was een echte hypochonder,
ik ging maar steeds ten onder.
En ik twijfelde niet aan die sjanker;
schuldig als ik was: aids, syfilis
en huidkanker,
geestesziektes en bewustzijnsmutaties:
zie de gezichten en frustraties,
van die normale lui,
die het beter weten.
Maar ik ben nooit vergeten,
al ben ik dan misschien wel van de maan:
'ik heb het altijd zo gedaan.'

Olav (maart 2022)

Tot de Ochtend Kwam

De Antwerpse haven bij nacht in de mist;
ik heb je gisteren heel de nacht gemist.
Weet je waar ik gisteren ben gebleven?
Ik heb heel de nacht
de sterren aan elkaar geweven,
tot je kwam.
Dan ben ik weer verder gereden,
heel de nacht door,
tot de ochtend kwam.
Daar heb ik je weer gevonden,
je voorgoed aan mij gebonden,
mijn laatste liefdesbrief aan jou verzonden,
tot de ochtend kwam.

Olav (begin jaren 1990)

De Verdronken Zielen

In de woestijn van de verdronken zielen,
bevond ik mij, alleen,
tussen enkele gebroken harten
door de liefdespijn,
die snijdt tot in het venijn van je geliefde,
die je deed trillen, door je paranoïde woorden;
gekwetst als zij was, ging ze je vooraf
toen ze zei: 'zo is het niet.'
En ik begreep je, want ik wist het niet.

Olav (juni 2023)

Het weent in mij
om vele dingen
het lacht in mij
omdat ik
van het leven hou!
Reinhilde

Afscheid aan mijn Muze

Je trachtte me te redden,
door het subtiele blozen
van je half ontblote boezem.
Maar gister nam je definitief
afscheid van me, met een gebaar;
nu is het voorbij tussen ons
en ik begreep je,
want mijn geestesziektes
zijn nu eenmaal niet te beminnen,
alleen om afstand van te nemen,
ging ik er toch niet onderdoor,
omdat ik je begreep,
en wegwandelde naar het onbeminde.

Olav (febr. 2023)

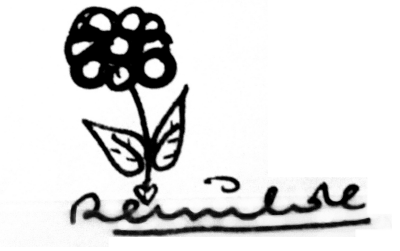

Het Telefoontje

Ik had voor haar een boontje, mijn muze.
En na lange afwezigheid,
kreeg ik van haar een telefoontje.
En zei ze: 'geef me geen afscheid,
want je hebt me nodig.'
'Ik ben jouw dagelijks brood
en jij mijn glaasje wijn,
want vlak voor jouw dood
is een gedichtje van jou
oh zo fijn, en niet overbodig.'

Olav (maart 2023)

Afscheid aan mijn Muze
(deel 2)

Sandy heeft haar magische lichaam verlaten,
en verspreidde zich over de velden.
Maar Suzy verdween niet
en kwam weer dichterbij.
En zo dichtbij zelfs,
dat ik van haar hield,
zoals haar haren,
mijn slapen streelden
bij het naar bed toe gaan.
En ons samen deden ontwaken,
uit een onverwachte liefdesdroom.

Olav (juni 2023)

De Zee der Vrijheid

Mijn liefde voor de zee der liefde,
zegt nu nee.
En het land waar ik verder ga,
zonder zee, is rauw,
maar toch zoet,
want niks moet.
En al ben ik jou dan kwijt,
ik heb geen spijt
dat alles voorbij is,
want nu kan ik weer dichten,
als in een zee van vrijheid.

Olav (aug. 2023)

De Vriendenregelaar

Het tegenovergestelde van een uitvreter,
was hij, de vriendenregelaar.
Hij bakte zijn vlees gaar op de stoof
en genoot van een diep geloof.
Hij, die zijn vrienden hielp,
werd zelf bedrogen,
en belandde in de tuinen
met planten zonder wiet;
het is 'em niet en hij zei:
'de vogeltjes kunnen ook zingen.'
Dus zullen we maar beginnen, met duimen,
duimen voor de 26ste mei.
Dan valt het doek over vriend René.

Olav (mei 2023)

hoe licht om dragen
gaat de tijd voorbij
de dagen
nu ik jouw liefde
in mij weet....
ACH - GA
NOG NIET
WEG -
NEEM ME
MEE DOOR
DE TIJD...

Grafsteenpijn

Aan het graf van mijn moeder,
leg ik een teder gedicht,
dicht bij haar innig gezicht,
dat eeuwig lacht,
in pijn en in triest;
moeder, ik heb je zoveel gemist.
En alsof ik haar terugzag,
lag ik in haar armen,
bij het begin van een nieuwe dag.
Alsof ze het zag, met haar eigen ogen:
lach, moeder, lach,
en geef mij een nieuwe dag,
terwijl ik weet, dat dit van jou zomaar mag.

Olav (2005)

Kerst

Ja, kerst nadert.
De mensen zijn lief, de dingen liever,
de lucht luier, met de wolken als sluier.
Het gras is niet wit maar groen
en de vogels fluiten.
Jij bent hier en ik daar,
maar met elkaar stromen water en wind
langs de vensterruiten.
Het wordt snel donker, maar dat geeft niet,
want de wind is buiten en de pakjes klaar.
Kogelvrije vesten zijn nu niet meer nodig,
want de vrede is hier en de muzikanten spelen
op hun manier, van vreugde en blijdschap.
En al die warmte bij elkaar, dat doet deugd.
En heel dit lied is speciaal voor jou;
gewoon voor jou, uit vriendschap.

Olav (1988)

God is met mij begaan

God is met mij begaan,
wanneer ik in het moeras van het leven,
moet verdergaan.
God is met mij begaan,
wanneer ik voor de zoveelste keer,
me verweer tegen onrecht
dat me is begaan.
God is met me begaan,
wanneer ik dan toch een keer
vooraan wil staan.
God is met me begaan,
wanneer hij me test
in de woelige dagen van mijn bestaan.
God is met me begaan,
wanneer ik op het einde
aan zijn deur zal staan.

Olav (1988)

Hier ben ik weer, Evelyn

Het landhuis in de verte, de schaduw van een boom,
een steen in het water; stilte, de wind door de bomen,
een vlinder. Schapen in de verte. Een kale boom
in het water: steentjes, wind, koekoek,
zon, blauwe vlucht in de lucht.
Ik zit hier aan het water, stil te schrijven
dat ik leef. Frisse ochtendwind,
grote bomen in de wei, en ik denk:
'steen in het water, stil, met cirkels rond het punt,
waar het in viel.'
Je was verliefd, maar nu zijn de bomen kaal en dor,
en zonder regen. En zonder reden,
reed ik toen heel ver weg, en zei je
zonder zorgen: 'ik kom morgen weer terug.'
Maar ik zag je nooit meer,
en ik streelde zacht je rug
toen je wegging, Evelyn.
En heel vlug, vloog voorbij, een grijze mug.

Olav (2010)

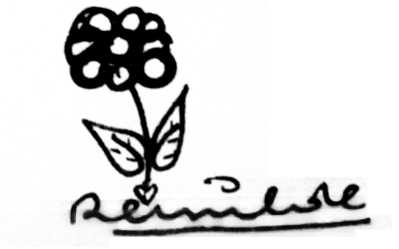

Mijn buurvrouw en ik

Mijn buurvrouw heeft een doekje om haar haar,
en staat flink te pronken op mijn dressoir.
Naar het schijnt, is dit laatste niet waar,
maar ik geloof in haar; ze is Marokkaanse,
mooi, erotisch gezicht en lief,
en is mijn diepste hartendief.
In haar bakker is ze steeds beleefd,
gentle en charmant, en op een dag,
kwam ze weer thuis met een rieten mand,
vol fruit, en was ik gelukkig,
dat zij voorbij mijn huis kwam.
Maar daar werd haar man een beetje nukkig van;
gelukkig had hij helemaal niet door,
dat zij langs de voorruit kwam.
En dus deed ik het maar langs voor.
Maar daar kwam gerommel van,
en dus hielden we daar dan maar mee op,
voordat ik nog beland in een Marokkaanse strop,
maar dat laatste was enkel een flauwe mop.

Olav (mei 2023)

Ik zie jouw borsten in de zee

Ik zie je borsten naakt in de zee.
Ik verzamel een steen of twee
en breng ze voor jou mee.
Al was je niet hier,
ik zie jouw borsten in de zee.
Je lichaam is ver weg, maar toch ben je hier.
De ochtend bracht je mee naar het strand:
Gunter en Peter liggen in het zand.
En straks belanden we terug op Fogarate;
de heuvel van het paradijs met vergezichten
op de bergen en de zee.
De gezichten in de bomen, brengen jou weer mee
naar het magische Fogarate.
Nu weer boven op de berg van Gunter's magische villa,
valt de nacht over ons gedrieën: Gunter, Peter en ik.
Stilte, een hond in de verte.
De herder en de geiten, slapen boven ons
op de berg Maroma; een glas wijn, het aroma.
De zee is niet meer zo alleen,
maar de nacht in de Tejedabergen,
in deze magische villa,
is voor ons gedrieën,
mooier dan een supernova.

Olav (sept. 2022)

De Eenjarige Psychiater

Die gek ging maar geweldig tekeer,
tot hij botste op de eenjarige psychiater
die met zijn assistente,
je even een lesje kwam leren,
met als diagnose: niet bekwaam
om aan huis hulp te krijgen,
kwam hij binnen met die gevleugelde piano,
met haar heupen tot in de wolken,
gaven ze je valse hoop,
dat je die lente wel zou halen.
Maar die kanker ging die gek
wel even achterhalen, zodat hij verdronk
in zijn hypochondrische gedachten,
en wegliep, tot ze hem weer kwamen halen,
zoals een moeder haar dochter aan de haren trok,
toen ze naar een ander lonkte, en ze weer naar huis toe gingen,
omdat ze haar daar niet konden helpen,
zoals die eenjarige psychiater niets anders doen kon,
dan dat geluid bij dat filmpje te dempen.

Olav (juni 2023)

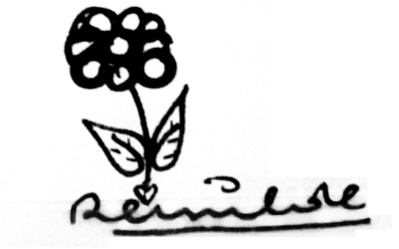

De Toekomstman

Die toekomstman werd geregeld, geregeld,
tot hij zich verzette, tegen het onzichtbaar geweld,
van de buizen der dwang.
In zijn bovenkamer, verborg zich big brother,
via een chip, tot in de controlekamer.
Maar met een hamer, riep hij het huis
ondersteboven,
tot de buren zelf begonnen te gluren,
tot die gerechtsman vond,
dat dit niet kon blijven duren,
zodat de heren zich weer zaten te verzuren,
aan het gedrag van deze geconditioneerde toekomstman.

Olav (mei 2023)

Kontje van de Dag

als het even mag;
kontje van de dag.
het ging op en neer
en wipte zozeer
dat die meneer
er zo klein van werd,
dat hij niet meer zag,
wat niet kon en wat wel,
en nog enkel deed,
wat ie voor zich zag:
kontje van de dag.

Olav (febr. 2024)

Zondagochtend in Mont des Pins

Zondagochtend in Mont des Pins
en de wind snijdt langs mijn hals tot in mijn voeten.
De grotten die we bezochten,
nabij die dennenheuvel,
brachten ons weer dichter bij elkaar.
En dichter bij die zuilen ook en ondergrondse waters,
toen de druppels langs het plafond ons verrasten,
tot we uiteindelijk weer samen
langs die ondergrondse banen wroetten
en weer naar huis toe gingen,
om onze geliefdes te groeten;
samen uit, samen thuis,
in ons huis Instuif Andante.

Olav (dec. 2022)

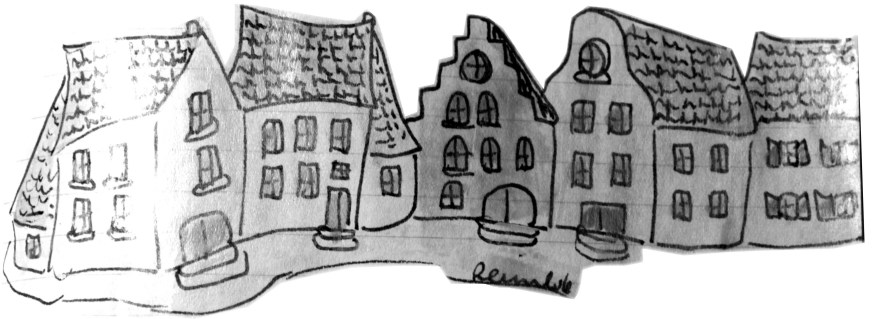

In de straten en boulevards van Marseille

De zee is nooit ver weg in Marseille,
net als de kalkrotsen van les Calanques,
of de Romeinse crypte van St. Victor;
midden in de stad:
parken en bedelaars,
forten en jachten,
Fernandel en Zidane,
rijkdom en praal,
waters en fiere gebouwen
en Tunesische mooie jonge vrouwen;
het is er allemaal te vinden,
in de straten en boulevards van Marseille.
Leven in een stripverhaal,
overal kom je ze tegen.
Het echte leven in le Panier,
waar ik je fierheid trotseerde
en je de halsketting gaf.
Tot we weer belandden in le Vieux-Port,
waar alles begon: de Griekse stad,
onze uitstappen en de verhalen achteraf.
Marseille, ik geef je mijn fierheid en mijn kralen,
toen we weer naar huis toe gingen
met onze straffe verhalen.

Olav (juni 2024)

De Kerstboom, of de nare Psychiater

Ik spaarde bewust zijn leven,
door hem in Bloem Bloem te kopen
en gaf hem dagelijks water.
Later plantte ik deze kerstboom in mijn tuin,
in de vaste grond en zat hij flink te groeien,
tegen alle winterkoude in.
Maar neen, ik vernoemde het zonet:
ik plantte deze niet in mijn tuin,
want ik was de nare psychiater,
die wou voelen hoe het is,
wanneer een boom langzaam sterft.
En zo verging het ook mijn lot.
Maar ondanks alle waarschuwingen,
besloot ik heel fier: ik ben niet zot.

Olav (jan. 2025)

Wish you were gone

Ik stapelde de misverstanden onverstandig op
en gaf jou uiteindelijk volledig op
maar je belde me weer op,
wanneer de maan jouw borsten streelde.
Zo deelde ik weer met jou de nieuwe nacht,
tot ik je weer naar de bus bracht;
dit keer voorgoed: wish you were gone, for good.
Maar drie maanden later,
zag ik je gezicht in het water
en dacht ik: was het nu later weer zo?
Dan geef ik je mijn hand
om mij te zeggen: ik zeg u vaarwel,
en laat mijn ziel met rust,
dan zijn alle zorgen gesust.
Want je noemde het een zwak moment,
maar ik ben ook maar een vent.
Dus zeg ik u vaarwel,
en hoop u nooit meer te zien.
Tenzij misschien, als schim in het water, voor later.

Olav (jan. 2025)

Vallen en Opstaan

Na het vallen, sta ik weer op,
en na het opstaan, dreig ik weer te vallen.
Het leven is een hel.
Het leven is een spel.
De zon komt op en lacht
en ik verwacht een mooie dag.
Maar het is weer met vallen en opstaan,
met en zonder jou.
Van hieraf laat ik je los,
maar je zult vallen en opstaan.
Na de dood is dat niet anders
en gebeurt dat ook,
met vallen en opstaan.
Maar ik gaf niet op
en zend je een roos
voor morgen, als je jarig bent;
met vallen en opstaan.

Olav (feb. 2025)

Appendix

Dankwoord door Philippe David Eisfeld

Ik ben erg blij dat ik Olav in mijn leven heb ontmoet. Zijn werk en daden kenmerken zich door eenvoudige eerlijkheid. Dat is voor mij wat iemand een goed mens maakt.

Olav probeert altijd beleefd en hoffelijk te zijn, en is nooit uit op eigen voordeel. Dat is wat een oprecht persoon zou moeten uitstralen. Olav voldoet aan alle eisen van een eerlijke vriendschap.....! Punt! Zijn vrienden zijn net zozeer zijn evenbeeld als hijzelf!

(De redacteur, Philippe David Eisfeld, is bekend als kunstenaar door zijn samenwerking met de Duitse kunstenaar Sigmar Polke. Samen creëerden ze de "Reichstagsbilder" in de Duitse Bundestag in de westelijke ingang, tegenover het werk van Gerhard Richter.)

Ludo Laagland

Ludo Laagland (° Paal 1923 - † Pellenberg 2006) was een Belgisch schilder en dichter, en tevens een trouwe familievriend van ons. Via mijn grootmoeder, Antoinette Buckinx-Luykx, en mijn ouders kenden we hem en zijn gezin van dichtbij. Hij had een fijn gevoel voor humor en was als schilder een autodidact.

Ludo maakte dit kinderportret van mij in 1972, toen ik zo'n zes, zeven jaar was. Ik herinner mij nog levendig hoe ik niet stil kon blijven zitten toen ik voor hem in zijn studio in Zichem poseerde. Op het getekende portret ben ik ongeveer 30 jaar oud. Ludo schonk het mij kort daarop toen hij reeds verlamd was.

Vaak geïnspireerd door de natuur schilderde hij prachtige winterlandschappen, maar tevens vele religieuze taferelen, zoals de vlucht naar Egypte.

Hij maakte ook portretten van zijn echtgenote Annie en van zijn kinderen, onder wie Hans. Hans Laagland (geb. 1965) is een meesterlijke interpretator van de barokstijl, vnl. van Rubens.

En richtte ook een academie op: de Laagland-Academie voor schilderkunst tot 1840.

Foto rechts:
Olav getekend in 1995 door de Vlaamse kunstenaar *Ludo Laagland*.